

V.

РАННА ПРОЛѢТЬ.

Бѣхъ въ болницата.

Чувствувахъ, че съмъ на оздравяне. А кога човѣкъ е миналъ опасна болестъ — той прилича на дѣте. Нови желанія, нови радости, новъ животъ — блазнятъ умъ и сърдце.

Ободренъ, азъ се пробудихъ много рано.

Спомнихъ си, днесъ е Атанасовъ-денъ. Тъкмо срѣдъ зима. А въ приказка се разправяше, че нѣкога срѣдъ зима пролѣтъ дошла!...

Азъ погледнахъ къмъ прозореца — съмваше се.

По стѣклата на прозорцитѣ нацвѣтѣли зимни, ледени цвѣта, прѣзъ които, като прѣзъ бриланти, наднича пурпурното утро. Азъ дълго гледахъ леденитѣ цвѣта, съ тѣхнитѣ скрѣжени листа, извити сребристи! стѣбла — въ гърдитѣ ми се пробудиха мили усѣщания. Колко пѣти като дѣте съмъ се загледвалъ о цѣвналитѣ ледени цвѣта по прозорцитѣ на ниската горница на бащинъ домъ! И колко пѣти майка ми ще ме сгълчи, че се излѣжавамъ безъ работа сутринъ въ леглото. А никой не знаеше какво виждатъ дѣтскитѣ очи въ нацвѣтѣлитѣ ледени цвѣта по стѣклата на прозорчето и какви блѣнове на-селяваха жадната за животъ дѣтска душа...

...Менъ ми се [сруваше, че пролѣтътъ, която тѣй жадно очаквахъ, е погледнала прѣзъ прозорчето въ моята стая.